

je tega poštene
ru, ka-
ora ne
al med
ako bi
alizmu,
raču-
vedno
tuki v
v na
Naj-
g rož-
ji slo-
Koro-
sar ve-
ome-
brez-
a na
po-
s tem
zemljo
Kranj-
ko se
arja
di na
mestu
lo, za
at mili-
lo, na-
i temu
e pre-
ovjsta,
ank a
o delo
n s k o
slanec
je pov-
ju, in
vkljub
Ako
orah
tudi
em v
posla-
ožkem
m ški
vignil!
ga po-
hvala
o delo-

sožkem
poroča:
rišel je
e in k
pet na
vzročila
j vladu
ničesar
ab, od
more.
lačno!
na časa,
ora bri-
Marchkl
val, da
l st v u
oslanču
eto pre-
nornega
kratkem
arkhl!
na to
opratov
tudi re-

jubljani
ne čita
vitez
je tako
ta ca-
mi ra-
i, da je
pišemo.
o reka-
sicer ta
Hribar,
e vemo.
Srečno
Plojove

brinjeve in druge kozle krije. Ali to vemo, da imamo pri „Štajercu“ v upravnistvu več oseb vposljenih, kakor je resničnih naročnikov omenjene cunjice. In zato povemo temu c. k. hofratu Ploju, ki je podoben židovskemu agentu, kateri pride skozi okno v sobo, ako se ga vrže skozi vrata, temu slovenskemu hofratu Ploju, ki še danes slovenskega jezika ne zna, temu Ploju, ki dokazuje s svojo politično eksistenco le pomanjkanje gotovih moraličnih lastnosti, — mi se z njegovo ljubljansko cunjo ne bodemo prepirali. Ko bi nam bila ta cunja nevarna, bi to morda storili. Ali ker je ta cunja odvisna od nemškega denarja, ki se je v Plojevem žepu nabol, zato molimo raje. Ako se bodejo posebne nesramnosti v Plojevi cunji nadaljevale, potem bodemo enkrat povedali, kaj misijo Plojevi sorođniki o temu brinjevemu gospodu. Capito ???

Obrekovalec dr. Kukovec izročen. Pod tem naslovom je objavil svoj čas celjski list „Deutsche Wacht“ članek. V članku se je prijelo načelnika „narodne stranke“ dr. Kukoveca malo ojsto za učesa, ker je celo vrsto oseb popolnoma brez dokazov sodnjuško naznanih in v naznanih obrekoval. Dr. Kukovec se seveda novi naslov „Verleumder“ (obrekovalec) ni dopadel. Zato je vložil proti odgovornemu uredniku „D. Wacht“, g. Guido Schidlo, tožbo zaradi žaljenja časti, češ da ta ni zabranil objavo omenjenega članka. Prva obravnava se je preložila. Toženi urednik je namreč za članek ponudil — dokaz resnice. O glavni razpravi, ki bodo gotovo mnogo zanimivega prinesla, poročali bodemo še natančnejše. Čudno se nam pa se danes zdi, da ni poklical g. načelnik „narodne stranke“ pisca žaljivega članka pred porotnike. Ali se boji celjskih porotnikov, kakor se bojijo njegovi pristaši mariborskih? Ne vemo, res ne vemo, če se bode Kukovčeva čast reparirala, ako se točari z odgovornim urednikom. Pri temu je tudi že nevernost, da ta urednik doprinese dokaz resnice. Vbogi Kukovec!

Trgovci in pravki. V zadnji „Straži“ citamo pod naslovom „Slovenski trgovci ob novem letu“ članek, ki je ravnotak predelan kakor — neumem. Pisec dotednega članka ima same velike misli v glavi, tako velike, da jih tudi sam ne razume. Ustanoviti boče nekti veliko zvezko vseh slovenskih trgovcev na Štajerskem, Koroškem, Kranjskem in Primorskem. Nadalje boče ustanoviti slovenske banke in bogve kaj še vse. Ta misel je otrode-neumna, kajti pisec si niti predstavljal ne zna, kaj je trgovina. V svojem članku pa piše omenjanem pisec tudi dobesedno tako-le: „Slovensko časopisje trobi dan za dnevnem: Svoji k svojim! Ljudevstvo vborga in hiti v slovenske trgovine, ki si pa po večini naročajo flago od nemških veletržcev“ itd. Vidite, slovenski kmetje, tukaj je „Straža“ enkrat nehotiče resnico govorila in s tem tudi vso obholost, vso praznoto klic: „Svoji k svojim!“ označila! Vse tiste „narodne štacune“, ki lovijo kupe kakor Šinter pse, ki vpijejo o svojem „slovenstvu“, da postaja človeku slabo in zavijajo najslabšo cikorijo v rdečo-plavo-beli papir, — vse te „narodne štacune“ torej jemljejo svojo blago od — ne mških veletržcev. Mi bi vam tukaj lahko imena našeli! Kdor hodi v tako „narodno štacuno“, ne stori torej ničesar drugega, kakor da plačujejo z „narodnih ozirov“ še posebni dobiček temu ali onemu „narodnaju“. Zato bode vsak gametni človek raje naravnost v nemško ali na predno trgovino šel!... Sicer je pa načrnost nesramno, ako hlimajo klerikalno-pravki listi zdaj nakrat nekako „prijetljivo“ do trgovcev. Kdo pa je trgovcem na Slovenskem doslej največ nasprotoval? Pravski klerikalci in nikde drugi! Kdo pa je ustanovljal na zločinski, naravnost roparski način tista nesrečna „konzumna društva“, ki so vsa poginila, za katera plačujejo zapeljani kmetje še danes krvave svoje denarje in ki so imela edini namen, ubiti, izstradati, laktoti izročiti poštene trgovce in obrtnike... Vi pravski klerikalci boste trgovcem na Slovenskem pomagali? Poplačajte najprve dolgo vasa prokletih „konzumov“, dajte kmetom tisti denar nazaj, katerega ste jim s temi „konzumi“ oropali — in potem pride! Ali tudi potem vam bodejo pametni trgovci — hrhet pokazali.

Straža proti kmetom. Mariborski list

„Straža“ je glasilo kaplan Koroševe „kmetske zvezze“. Človek bi torej misil, da bode ta list vsaj navidezno branil interes kmetov. Na jeziku imajo ti ljudje vendar po navadi toliko „ljubezni do kmeta“, da bi morali vsi slovenski kmetje že davno postati sami Rotšildi, ko bi jim ta klerikalna jezična „ljubezen“ kaj pomagala. Semtertja pa uide klerikalcem njih pravo mišljenje. In pravo klerikalno mišljenje je nezmerno sovraštvo proti kmetom... Slučajno smo vzeli mariborsko „Stražo“ št. 147 z dne 20. decembra v roke. Prebirali smo te žalostne klobasarie in prišli končno tudi do rubrike „Koroško“. V tej rubriki poroča „Straža“ iz Celovca o draginji in hujšu kakor vsak čutufski list pada čez slovenske koroške kmete, češ da ti mleko in jajce predrago prodajajo. Klerikalna „Straža“ pravi, da delajo koroški slovenski kmetje „naravnost nesramne cene“. Tudi grozi, da bodejo klerikalci vpeljali „protiagitacijo“ proti kmetom — menda tako, kakor so enkrat ljubljanske narodne babe napadile kmetice z dežniki. In zdaj vprašamo: Ali ni tako pisanje „Straže“ naravnost škandal? Ta list naj bi bil „kmetski list“, ki kmetom niti krajevca zasluga ne prisvoji? Ali misli ta farska gospoda, da je kmet le tovorna živina? Pisaci „Straže“ so večinoma duhovniki. Zakaj pa oni pri štolinah 2 krat, 5 krat, ja 10 krat in 50 krat več računajo, kakor bi to po Jožefovi postavi smeli? Naj nam „Straža“ le že enkrat pride, da je kmetski list! Tak list, ki pada kmetom v hrbet in ki hujška bedasto občinstvo na kmete, tak list naj se skrije! Kmetje, ali še vedno ne bodeote odpri oči? Ali ne poznate zdaj svojih največjih sovražnikov? Niti tistih vlogih krajev, ki jih kmeti pri jajcih in mleku zaslužite, vam klerikalni privaki ne privoštijo... Sram jih naj bode!

Nepošteni klerikalni župan. „Straža“ je že poročal v dopsu v čudnem postopanju z občinskim denarjem, ki ga je udomačil klerikalni župan Šuler v Grizah pri Celju. Zdaj poročajo tudi drugi nemški listi o tej zadevi. Graški „Arbeiterwille“ n. p. poroča tako-le: Župan v Grizah, ki je pristaš slovenško-klerikalne stranke, zakrivil je v občini nemarost v znesku 3000 kron. Tudi fajmošta in razne tercijalke je operharil za mnogo tisočakov (!). Neki kmet, ki je janji dober stač, je popolnoma uničen. Skupni dolgorvi Šulerja znašajo okroglo 64.000 K; temi nasproti pa znašajo aktiva samo 20.000 K. Baje je tudi klerikalna posojilnica hudo oškodovana... Tako poročajo listi. Mi smo že pred tedni na Šulerjeve svinjarje opazirali; klerikalni listi pa so tega človeka še vedno podpirali in hvalili. Klerikalci pa pač vse eno, če je človek tudi slepar in bogve kaj, samo da trobi v njih rog. Da je tudi klerikalna posojilnica na Šulerjev lim sedla, temu se ne čudimo; kajti pravške posojilnice so že navajene, denar pri oknu vun metati. Zanimivo je le, da se je postil tudi fajmošter opehariti; po navadi so črni gospodje v denarnih stvareh zelo previdni in malokdaj se zgoditi, da bi kmet farško bisago opeharil... Vbogi občani, ki so bili doslej tako nazadnjaški, da so se pokorili farški komandni! Zadnj vidijo plodove klerikalnega gospodarstva! Upamo, da se bodejo kmetje od tega slučaja mnogo naučili in da bodejo v bodoče previdnejši — pri volitvah!

Kako je fajmošter od krsta nosil. (L. e, glej ga le, le, lej, lej ga le.) Piše se nam: Kakor vam je znano, dragi bralci, govorijo narodovci, klerikalci, cigani in popi slovenski v takih izrazih, da je sam vrag ne razume. Ako kateremu teh hinacev praviš kaj bolj po domače, te niti razumeti noče. Eden izmed takih je tudi naš previzni fajmošter, o katerem vam razložim tukoj eno lepo in smešno zgodbico. Da me boste razumeli, bom vam bolj po domače povedal. To vam je narodnjak (ne bedak kakor drugi), naroden je od svojih nog čez poldrug-mecinske trebuhe do svojega temnorudečega nosa. Morebiti se snežiš temu narodnjaku. Lahko je tak, saj ne poje premalo, popije več. Neko jutro, ko je stisnil sv. mašo, je moral krstiti nekega otroka in potem je lazil k zajutru. Tudi botra in babica sta se podali v šoparsario, katera se je nahajala v mežnarji blizu cerkve ter sta ga pol litra vili v zasušene želodce. Potem pa gresta precej po narodnjaško k fajmoštru, da piščata krstnino in da vpiše tega novorojenca v

krstne bukve. Brez vsega trkanja na vrata, stopita v sobo. V sredi hiše pri mizi je sedel fajmošter kakor kaki apotekar, prebiral „Stražo“, v ustih je držal debelo cigaro, kakor bi jedel ajdinsko kolino. S prijaznim jezikom jima reče: „Le pridite bliže, si budem kaj, kaj, pogovorili“. In res je ta pogovor trajal tako dolgo, da je botra ali kuma položila dete na poleg stojec klop, ker roke se ji otrpnele. Seveda jima je tudi nekaj od „Straže“ pod nos vtikal. Ker sta pa bili botra in babica precej žgančni, sta se ne veliko zmenili za njegove nauke. Ko vidi gospod apotekar, da nič ne opravi pri teh ženskah, vzame krstno knjigo, jo odpre in vpraša botro: „Kaj je otroku ime?“ Botra: „Južek je“. Fajmošter: „Ne tako, Jožef je.“ Fajmošter: „Kako se oče zove?“ Botra: „Smolcpuh Janža.“ Fajmošter: „To je nemško povedano. Torej je po slovensko: mastni Janez Puh. Kaj pa je mati?“ Botra: „Ena sirota poleg Janža.“ Fajmošter: „Kako se ona piše, to mislim.“ Botra (en čas prestavlja na slovensko), potem pa se zadere: „Mastna Puhovka, ali puhova maščalaga.“ Fajmošter: „Kaj pa ji je ime?“ Botra: „Mica je.“ Fajmošter: „Dobro, torej po slovensko Marija Maščalaga rojena Puh.“ Fajmošter: „Kaj pa je oče?“ Botra: „Kučar je.“ Fajmošter: „Kaj je to kučar?“ Botra: „Tak en fretar.“ Fajmošter: „No, ima kako posestvo?“ Ja, tak eno gulo ma.“ Fajmošter: „Kaj je to gula? Ali je kmet, ali žesar?“ Botra: „Ne žalar ne, šoštar je.“ Fajmošter: „Ima konje, ali krave?“ Botra: „V štali nisem bila, ker je v hiši porodila.“ Sedaj pa je postal fajmošter hud in je vrezaval z nogami ob tla, z rokami pa po mizi, naposled pa vpraša: „Koliko jih je vseh pri hramu?“ Botra nekoliko časa računa na prste, potem pa zakriči: „Sestnjajst s svinjami vred!“ Sakraboč, sakrabolt... Zdaj je skočil fajmošter po koncu, razburjen ko stari krokodil. Botra se je vsa prestrašila, misila je, da jo bo zadavil ter je letela po stopnicah, kakor eksprešni avtomobil. Stara babica pa kar skozi okno, ter je letela za botro in kričala: „Bog te — — — ker se je precej potolka. Fajmošter pa je pobusal dete, ga potisnil v cekar, nataknal na palico, ga telebil na ramo in je karakal za njima, kakor bi smokoj cirklal. Pa ni mogel tako urno nogati, kakor botra in babica. Ko je ves moker dospel v bližnjo vas, so mu psi otroka zbudili, ker so ljudi nad njim, kakor nad kakim judom. Ijudje, ki so to figura videli, so se snežili, da bi skoraj popokali, ter so pravili: Le, le, glej ga le, le, lej, lej, ga le, kak nobl gre... Jezen je bil, da bi dete vrzel s cekarom vred prot, ker je cvilijo na njegovih širokih plečah. Ko je prišel skozi vas, potem se je šele domislil, v svoji grozni jezi, da je dal otroka eni ženici, ki jo je srečal ter je rekel: Bodite tako prijazni in zanesite tegu fašenka k Smolcpuhem Janžu... To je viden in povedal „Stari Kokuržola.“

Kaplan in vila. Poroča se nam, da je bivši minorit in sedanji kaplan v Slinici Belšak kupil v ptujski okolici znamenito vilico Cilenšek, ki jo je posedovala zdaj neka češka družina Scholz. Cena je bila 20.000 K. Mejetaril pa je pri tej kupiji znan klerikalni poslanec Pišek... Pač zanimivo, kajti vsak dan se ne zgoditi, da bi „vbogi“ kaplan vilo kupil. Nasprotno, nam je le malo takih slučajev znano. Ko se je v državni zbornici pred leti razpravljalo o nepotrebni zvišanju duhovniških plač, takrat so klerikalni govorniki drug za drugemu ostali in točili in jokali, da se v bogini kaplanom tako slabogodi, da morajo le krompir v oblicah jesti in ob velikih prazničnih fiziol, da imajo raztrgane čeljive, da so kaplani sploh največji revki na bojem svetu. Človeku, ki razmer ne pozna, so se ti vbogi kaplančki res moral smiliti. In duhovniške plače so se zvišale! Zdaj pa prihajajo vse mogeče novice med svet. Kaplani si kupujejo gorice, prodajajo vino, živijo prav lepo po gostilnah, nosijo glacič-rokavice in lakaste štiftetne, z eno besedo, ne vidi se jim ravno, da so posebno revni. In zdaj pride še poročilo, da je kaplan Belšak vilo za 20 tisočakov kupil... Hmhm, čudi smo, da se je peljal pred kratkem „po opravkih“ na Dunaj. Hudomušni ljudje govorijo, da ima na Dunaju denar načoljen. Naj si bode kakor hoče, na vsak način stojimo pred dejstvom, da je kaplan vilo kupil. Kristus ni imel prostorčka, da bi trudno svojo glavo spočil, kaplan Belšak pa ima vilo! Mi mu jo privoščimo in

Naš koledar je izšel! Košta s pošto 70 vin. Kupujte ga!